

det, til gode. Jeg mener, at man i Ministeriet maa tage denne Sag op, og der er saa meget mere Grund til det, som der nu fra Menighedsraadens Side er kommet Udtalelser frem, der viser, at de er klar over, at Præstelønningerne, saaledes som de er i Øjeblikket, aldeles ikke er passende. Desuden vil jeg gøre opmærksom paa, at vi har jo nu en Lov om Kirkeskat, der gør, at man ikke kan sige, at det, der er nødvendigt til Præstelønningernes Forbedring, gaar fra andre end dem, der virkelig hører hjemme i Kirken. Jeg mener altsaa, at denne Sag maa rejses snart eller i hvert Fald ikke udskydes ret længe.

Det er kommet offentlig frem, at den højtærede Kirkeminister ogsaa paa anden Maade vil bidrage til at løse Spørgsmaalet om Præstenøden, idet der bebudes at ville komme Lovforslag frem om Adgang for Kvinder til præstelige Embeder. Der er kommet to Henvendelser frem, en fra Dansk Kvindesamfund og en fra 13 kvindelige Teologer; de sidste tænker sig en meget begrænset Adgang, nemlig til præstelig Virksomhed ved Kvindefængselet. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, at den højtærede Minister vil fremsætte et saadant Forslag, men jeg vilde mene, at et saadant Forslag ikke vil virke just i den Retning, i hvilken det ærede Medlem Hr. Kammersgaard betoned, at hans Partis Ønske gik med Hensyn til kirkelige Spørgsmaal, nemlig at man ønskede Fred og ønskede, at Kirken skulde arbejde paa Løsningen af de praktiske Opgaver, der foreligger. Jeg vil mene, at et Forslag om en almindelig Adgang for Kvinder til Præsteembeder af samme Art som det, der var fremme under det radikale Ministerium, vil vække uhyre Strid og Bitterhed i Kirken og muligvis føre til Spaltninger.

Jeg vil minde om, at man i Januar 1920 spurgte Menighedsraadene og fik et meget klart Svar paa, hvorledes de danske Menighedsraad ser paa dette Spørgsmaal. Jeg har tidligere paa Vælgermøder haft Lejlighed til at staa overfor Udsendinge fra Dansk Kvindesamfund, der jo paa en meget fanatisk Maade kræver, at Staten skal gribe ind paa et Omraade, hvor det i Virkeligheden ogsaa bliver Kirkens indre Forhold — nemlig med Hensyn til Ordinationsspørgsmaalet —, man griber ind i, og jeg har da Gang paa Gang sagt til disse Damer, at hvis de vil arbejde for Sagen paa en Maade, der kan føre til et Resultat, saa skal de paavirke Menighederne og arbejde indenfor kirkelige Kredse. Men i det Øjeblik man arbejder paa den Maade,

at man brutalt henstiller til Rigsdagen at lovgive om dette uden Hensyntagen til, hvordan Stemningen er indenfor Kirken, saaledes som vi klart har faaet den udtalt, saa er det i Virkeligheden kun Udtryk for en Voldshandling overfor Kirken, og jeg vil meget haabe, at den nuværende Kirkeminister ikke ved det bebudede Forslag vil gøre sig skyldig i noget lignende.

Tilbage staar det Spørgsmaal, som nu er blevet rejst fra forskellige Sider, Ryslingsesagen. Jeg vil i Anledning af det ærede Medlem Hr. Povlsens Udtalelser sige, at saa enig jeg er med ham i meget af det, han i Begyndelsen af sin Tale fremførte, bl. a. de smukke Ord om de gamle Præstegaarde, som jeg fuldt ud kan underskrive, og flere andre Ting, som var meget tiltalende, lige saa uenig er jeg med ham i hans Stilling til Ryslingsesagen og i det Spørgsmaal, han rettede til Ministeren, nemlig om Ministeren vilde stille sig velvilligt overfor at autorisere Ryslingeritualet for Ryslinge Menighed alene plus — forstod jeg — for enkelte Personer, der ønsker at bruge det udenfor Menigheden; det var vist Mening.

Det forekommer mig, at dette vilde være et Standpunkt, der for det første var ganske i Uoverensstemmelse med den Afgørelse, som Ministeren har truffet, og som forekommer mig at være rosværdig i allerhøjeste Grad. Det forekommer mig, at Ministeren har grebet ind med en heldig Haand og peget paa det, som er det væsentlige, nemlig at man ikke *kan* have Daabsritualer af saa forskellig Art, at de ikke opfattes som Udtryk for Menighedens Tro. Det forekommer mig ogsaa, at Kirkeministeren var meget heldig i den Karakteristik, han gav af Ryslingeforslaget; stillet overfor et Forslag af en saa svævende Karakter som dette — hvor der siges om den Tro, som Barnet skal døbes paa, at den bekendes, saadan som hver enkelt kan bekende den for Guds Ansigt, det vil med andre Ord sige, der er ikke Tale om noget fast, men der er Tale om noget løst —, erklærer Kirkeministeren til Afsendingene fra Ryslinge: Vil I komme med et Forslag til mig, saa maa jeg kunne se, hvad det er, det gaar ud paa. Her maa jeg være ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Povlsen, der erklærede, at man ikke overfor en Menighed kan stille Krav om, at dens Medlemmer skal bekende deres Tro paa anden Maade, end de selv havde Lyst til. Der er i øvrigt det aparte ved det, at ovre i Ryslinge Menighed staar man saaledes, at man aldeles ikke vil sige: Dette er et Udtryk for vor Tro, eller noget saadant, thi